

(המשך מעמוד 6)

תית. הוא מתקרב לסוף כהונתו כראש הממשלה, והפגישה עם מובארכ היא לגביו חלק משורה של אירועים, שנועדו כולם ליצור שיא של הישגים. כך שייצא מלישכת ראש-הממשלה כשהוא נראה כעתיר-הצלחות. כזאת היתה הפגישה עם חסן מלך מארוקו. וכזאת תהיה הפגישה עם רוג'ר רגן. למובארכ אין שום עניין כזה. להיפך: כל פגישה עם פרס תרגיז את האופוזיציה הדתית והשמאלית במצד ריים, ותספק תחמושת לאויבי מצריים בעולם הערבי.

בפוליטיקה, כאשר צד אחד מעוניין מאוד במשהו והצד השני אינו מעוניין בו כלל, על הצד המעוניין לשלם מחיר עבור הסוורה. מחיר זה אכן שולם: תחת לסחוב את המשאומתן על נוררות טאבה בלי סוף, כדרכה מזה שבע שנים, מיהרה ממשלת-ישראל לסיים את העניין (ראה דיעה אחרת). **שום דבר.** הפיסגה לא תוכל לשאת פירות ממשיים חשובים, מפני שאין כל בסיס לכך.

ועידה רצינית נערכת אחרי הכנה מרוקרת. פקידים משני הצדדים יושבים, מגבשים במשאומתן מפרך נקודות-הסכמה. אלה מנוסחות מראש. אז נערכת הפיסגה, ושני המנהיגים מכריזים באופן דרמטי על ההישג הגדול. הפעם לא נערכו שום הכנות כאלה. נסיעותיו של אברהם טמיר למובארכ נועדו לאירגון הפגישה עצמה, לא להכנת פריצת-דרך פוליטית גדולה. פרס עצמו התחייב לפני שמיר שלא לסטות מן ההסכם הקואליציוני, שאינו מאפשר שום תוויה, אלא במילים ריקות (פלטטינים אותנטיים). ערב עזיבתו את משרד-ראש-הממשלה בוודאי אין פרס יכול להתחייב לשום דבר ממשי, ומובארכ יודע זאת היטב. מובארכ, מצידו, אינו יכול לזוז מן

„רחוב“ בפישפשוך. לדפוק את הדתיים!

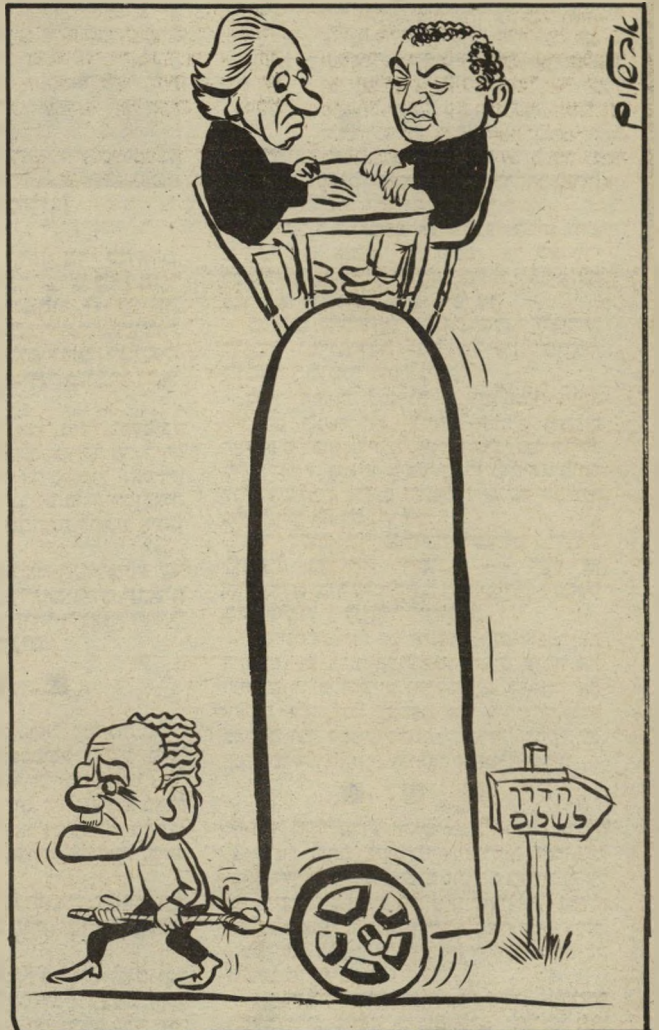
הדברים נמצאים במבוי סתום, ורק אדם תמים מאוד יכול לקוות כי פגישה של כמה שעות בין שני מנהיגים, בעלי אינטרסים שונים, תחולל נס.

התחזית: תהיה פגישה, הדבר ישפר את האווירה, יהיו כמה הישגים צנועים בתחום הדיפלומטי (גורמליזאציה). הדבר יוצג בישראל כהצלחה מרשימה נוספת של המדינות של שימרון פרס. בדרך לשלום לא יקרה שום דבר.

אירועים יריד ההבלים

הפערה הדתית הביאה המונים לפישפשוך. אך לא כולם באו לקנות. הם באו לבלות

המחנה הדתי יקוק בכל חודש לשיי

קוץ תורני. עכשיו זה הפישפשוך שנפתח בשבתות בקיבוץ. הסערה הביאה לשם המונים. **מרווחת שרה ליבוביץ:** ליצן מעוטר בפסיפנים מחזיק בידו זרבלונים, ניצב בפנינת הפישפשוך. „כל בלון בשני שקלים“ הוא מכריז.

המינימום: שיתוף אש"ף בצורה כלשהי במשאומתן. פרס כבר רחה הצעה זו בפגישה עם המלך חסן. למרות הסיכסוך בין חוסיין ואש"ף, ברור למלך הירדני כי אינו יכול לזוז אלא בהסכמת אש"ף. זה מוכן גם למובארכ.

זוהי „המכה האסטרולוגית“ של צה”

כוכבים

במקום

מלודיעין

קטנה, סקו, על גבול איראן-עיראק, בחבל כורדיסטאן. „עיר שבקושי רוי אים אותה במפה. העיר שבה נולד השחקן יוסף שילוח.“ הרמטכ”ל עצמו נולד בעיראק.

קרושי, גרוש פלוס שניים, חי עם יוטה (21) בת העיר הגרמנית האנובר. „יוטה אינה יהודיה. היא עוד תתגייר. אילו היתה רות המואביה מחכה חצי שנה לתהליכי הרכנות, לעולם לא היה המשיח מגיעו!“

הוריו, שהם דתיים מאוד, והכיפה אשר לראשו אינם מפריעים לעיסוקו באסטרולוגיה. ביהדות משתמשים, לדבריו, באסטרולוגיה. אביו מתרגם לו סיפרי-אסטרולוגיה מפרסית עתיקה. הוא למד אסטרולוגיה בקורסים בתל-אביב, ועוסק גם בנומרוולוגיה, ובקריאת כף-יד וקפה, ובשאר מיני לחשים וסגולות נגד עין הרע.

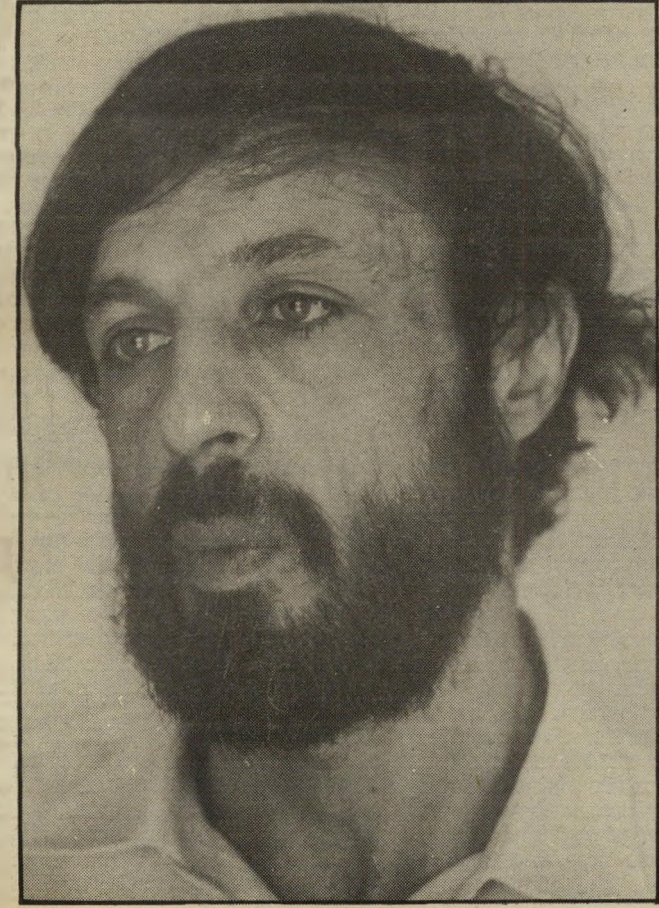
לפני שמונה חודשים התקשר קדושי עם לישכת הרמטכ”ל. הוא סיפר פר עששה מפה של צה”ל, וברצונו להעביר את המפה, יחד עם מיכתב סודי, לרמטכ”ל. כעבור שבועיים צילצלה לביתו מזכירת הרמטכ”ל, ענת, וקבעה פגישה עם שני קצינים בכירים בביתו. ביום החמישי, בשעה 2 אחר-צהריים, הופיעו בביתו אלוף-מישנה חרמץ ועוד תת-אלוף, שקדושי אינו

כ אשר פורסם לראשונה, נשמע הסיפור כברותה מגוחכת. בייש ראל הכל אפשרי — אך גם בישראל קשה להאמין כי הרמטכ”ל ינהל את ענייניהביטחון לפי מפת-הכוכבים.

אך הסיפור, שפורסם בחינמון הירושלמי כל העיר, קבע כך בפירוש, ולא הוכחש. לדבריו, שיגר הרמטכ”ל שני קצינים בכירים אל אסטרולוג ירושלימי, קיבל ממנו מפה אסטרולוגית של צה”ל, ומאז מונחת מפה זו על שולחנו — במקום מיסמכים מרגיזים כמו הרוח של הר”ר עימנואל ולר, למשל, שהציע לצה”ל לא להסתמך להבא על ניסים.

„לא סתם סגן“

כ מחצית ינואר השנה הופיעו שני קצינים בכירים בכריים ברחביה השקטה בירושלים. השניים: אלוף-מישנה אליק חרמץ, ראש לישכת הרמטכ”ל, ותת-אלוף, הם באו בשליח חות הרמטכ”ל, משה לוי, לפגוש את האסטרולוג הירושלמי אליצור קדושי. קדושי (35), מוזקן, חובש-שיפה, בעל עיניים כחולות חודרות, הוא אסטרולוג מגיל 16. הוא נולד בעיר

אסטרולוג קדושי מי צריך את דוח ולד?

נהג שמנמן הפשיל את חלון מכונתו וצעק: „לדפוק את הדתיים“ יש בו, בפישפשוך, אם כן, גם מיסחר, גם הפגנה חילונית.

מאוורר בכל שזרה. הכביש הצר, המוליך אל ניר-אליהו, מוקף משני צדדיו בשדות המסורתיים של קיבוץ מבית טוב. כזה היה ניר-אליהו עד למהומת הפישפשוך: הוקם ב-1950 עליידי חברי עליית-הנוער מרומניה, מתורכיה ומפולין. נקרא על-שם אליהו גולומב. משתייך לתק”ם. לשעבר האיחוד. 330 חברים. מתפרנסים בדרך-כלל מפרס, רפת, לול, גידולי-שרה, מטעים סוביטרופיים.

כשהבינו שהחקלאות פשטה את הרגל, חיפשו פרנסות אחרות. מצאו שטח אדמה מיותר, הקימו דוכנים, מיזנון ומישרד קטן, והזמינו סוחרים לבוא ולמכור שם את מוצריהם בשבת, תמורת מאה שקל לדוכן.

בשעה 9 בבוקר נפתחה השבת השנייה של השוק. כך זה נראה: בתוך חפירת אדמה ענקית צפופות ארבע שורות של דוכנים קטנים, עטופים בצלונים לבנים. בפיתחה של כל שורה הוצב מאוורר ענק. לכל אחת מארבע השורות יש שם: רחוב א, רחוב ב, וכו’. השאיפה: להגיע עד לאות ח’.

כסיפרו שיווק הלכה למעשה כתב דב יורעאלי: „מבחינה מהותית השיווק הוא תהליך חברתי“. ואכן, בקיבוץ מנסים למלא את השוק באווירה נעימה, קרניבאלית. ליצנים מעוטים בבלונים מקפצים בין השורות, ברקע רמקול המשמיע שירים עליזים, חי דונים. מבטיח פרסים.

פישפשוך רעב. אבל הישראלים אוהבים לקנות. ויותר מזה, מחפשים מציאות. למשל, מאיר חקק מרמלה: „חשכתי למצוא כאן מחירים זולים: הכל יקר. בשוק של רמלה ביום רביעי מוצאים סחורה כזו-הזו. פה לא טוב.“ (המשך בעמוד 10)